

õid selles ühel meel: kui tema sellest asjast kinni ei hakanud, siis oleks õid segamini läinud. Aga sellega kauas tema töö üht suurt osa omast kiriklikust näust, millest kiriku-puhastamine mitte ilma olla ei võdi. Selle juure tuli veel, et Savonarola omas õpetuses tänisest harjunud wiisist ühegi tükkis kõrwale ei läinud. Ainult alaline juhatamine pühakirja peale, mida tema enamist peast mõistis ja pärimine, et Jumala-teenistus waimus ja tões, täniste ärarikutud kumbe teenistuse wastas, olema pidi, ainult see näitas tema kiriku-puhastawat püüdmist. Elukombeid, mitte kiriku õpetust, tahtis tema paranda. Wast wiimastes wõitlemistes, kui tema hing juba surma wastas ennast walmistas, tõusis arusaamine tema sees, et kiriku õpetus õigeksjaamisest oma enese tegude läbi, mitte pühakirja põhjusel ei seisa. „Tulgu õid õiged,“ kirjutas tema 51. laulu seletamiseks wangikojas, „kes maal peal ja taewas on, meie tahame nende käest koida sinu ees, kas saiwad nemad õnnaks oma enese wooruse läbi. Ühest suust ja ühest südamest annawad nemad wastust igatahes: mitte meile, Issand, mitte meile, waid sinu nimele anna auu, sinu armu ja tõe pärast! Mitte nende käewars ei ole neid peastnud, sinu parem käsi tegi seda ja sinu käewars ja sinu filmade walgus, mis nende meele järel

oli. Mitte nende ärateenimise, mitte nende tegude läbi ei ole nemad peastetud, et keegi ennast enesest ei kiitleks.“

Mi pea, kui Medici ja Arrabbiati sugukondade sõbrodel korda läks Florenzi raekohtuteesse Savonarola waenlasi walida, langes waimustatud munga töö maha. Paapst oli temale awalikku jutlus-tegemist ära keelanud; esitels kostis veel kohus tema eest ja palus teda kantsle peale minema. Kui aga paapst needmisega ja sakramentide ära keelamisega ähwardas ja ühes ka Medici sugukonna sõbralised raeherrad riigi juhatust oma kätte saiwad, siis kadus rahwa armastus Savonarola wastas usinast ära. Üks tuleproow tema waimustatud õpilase Fra Domenico ja ühe Franziskuse munga wahel, mida tema tahtmist wastas tema waenlased toimetanud, ei saanud kohtute wiitwamise pärast mitte peetud ja rahwas, kes seda kõtistawat näitemängu tundide laupa ootand, ajas süüd mohajäätud „prohweti“ peale. Ainult oma sõbrate sõeariistade abil peasis Savonarola halwa rahwa wiha eest kloostresse tagasi. Särgmisel õõsel, enne palmipuude-püha Märtsi 8. pääwal 1498, tormasiwad Arrabbiati sõbrad kloostre peale; kohtud astusiwad sekka, aga mitte kloostre laitsemiseks, waid rahwa ärritamiseks Savonarola wastas. Savonarola, Fra Dominiko ja veel üks